

दानिएलको पुस्तक - चौवन्नौँ संख्या

अन्तिम दिनहरूको उद्घाटन: समझको खोजमा दानिएल

Jeff Pippenger

2024-01-18

हामीले हालैको एक लेखको समापन Prophets and Kings बाट लिइएको एउटा अंशद्वारा गरेका थियौं, जहाँ सिस्टर ह्याइटले दानियलले “यर्मियाद्वारा अगमवाणी गरिएको सत्तरी वर्षको बन्दीवास र परमेश्वरको पवित्रस्थानको शुद्धीकरण हुनुअघि बिल्नुपर्ने भनी स्वर्गीय आगन्तुकले दर्शनमा घोषणा गरेको दुई हजार तीन सय वर्षबीच रहेको सम्बन्ध बुझ्न” खोजिरहेका थिए भनी पहिचान गरिन्।

“अर्को एउटा दर्शनद्वारा भविष्यका घटनाहरूमाथि अझ बढी प्रकाश पारियो; र यसै दर्शनको अन्त्यमा दानिएलले ‘एउटा पवित्रजनले बोलिरहेको’ सुने, ‘र अर्को पवित्रजनले त्यस बोल्ने निश्चित पवित्रजनलाई भन्यो, यो दर्शन कति समयसम्म रहनेछ?’ दानिएल ८:१३। दिइएको उत्तर, ‘दुई हजार तीन सय दिनसम्म; तब पवित्रस्थान शुद्ध पारिनेछ’ (पद १४), ले उनलाई अत्यन्तै अन्योलमा पार्यो। उनले दर्शनको अर्थ जान्न उत्कटतापूर्वक खोजी गरे। यर्मियाहद्वारा भविष्यवाणी गरिएको सत्तरी वर्षको बन्दीवास र दर्शनमा उनले सुनेका, परमेश्वरको पवित्रस्थान शुद्ध पारिनुअघि बिल्नुपर्ने भनी स्वर्गीय आगन्तुकले घोषणा गरेका तेइस सय वर्षबीचको सम्बन्ध उनी बुझ्न सकेनन्। स्वर्गदूत गब्रिएलले उनलाई आंशिक व्याख्या दिए; तैपनि जब अगमवक्ताले यी शब्दहरू सुने, ‘यो दर्शन ... धेरै दिनका निम्ति हुनेछ,’ तब उनी मूर्छित भए। ‘म, दानिएल, मूर्छित भएँ,’ उनले आफ्नो अनुभवबारे लेखेका छन्, ‘र केही दिनसम्म बिरामी परें; त्यसपछि उठें, र राजाको कामकाज गरें; अनि म दर्शनको कारण चकित भएँ, तर कसैले पनि त्यसलाई बुझेन।’ पदहरू २६, २७।” अगमवक्ताहरू र राजाहरू, ५५३, ५५४।

मिलेराइटहरू आफूहरूले घोषणा गरेको आधारभूत सन्देशको पूर्ण समझमा कहिल्यै पुगेनन्। जब यहूदाको कुलका सिंहले “सात समय” विषयमा अझ बढी जानकारी प्रदान गर्न खोज्नुभएको समय आयो, तब तिनीहरू लौडिसियाली अनुभवमा प्रवेश गरे, र सात वर्षपछि “सात समय” सम्बन्धी प्रकाशलाई पूर्णतः अस्वीकार गरे। दानियेलले उत्कटतापूर्वक बुझ्न खोजेको सत्तरी वर्ष र तेइस सय वर्षबीचको पूर्ण सम्बन्ध तिनीहरूले कहिल्यै देखेनन्। दानियेलले अन्तिम दिनहरूका परमेश्वरका जनहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छ।

भूमिले आफ्ना विश्रामदिनहरू भोग्नु प्राचीन इस्राएललाई दिइएको करारको त्यो अंश हो, जसमा प्रत्येक सातौँ वर्ष भूमिको विश्रामसम्बन्धी ज्योति समाविष्ट थियो। त्यस करारमा सात वर्षको चक्र सात पटक दोहोरिने व्यवस्था समाविष्ट थियो। त्यसमा जुबिली भनेर चिनिने उत्सवको अवसरमा सात सात वर्षका सात चक्रहरूको समापनमा (उनचास वर्षपछि) सम्पत्ति र दासहरूको मुक्तता तथा पुनर्स्थापना पनि समाविष्ट थियो। यहूदीहरू ती करारगत सिद्धान्तहरूप्रति अवज्ञाकारी भए, र २ इतिहासले अगमवक्ता यर्मियाले उल्लेख गरेका बन्धुवासका सत्तरी वर्षहरूले त्यसअघि भएका चार सय नब्बे वर्षका विद्रोहलाई प्रतिनिधित्व गरेको पहिचान गरायो। चार सय नब्बे वर्षभित्र, यदि प्राचीन इस्राएलले लेवीव्यवस्था पच्चीसमा प्रतिपादित करारभित्रका निर्देशनहरू पालन गरेको भए, तीमध्ये जम्मा सत्तरी वर्ष यस्ता हुनेथिए, जसमा भूमिले विश्राम पाउनेथियो। बाइबलीय वर्ष तीन सय साठी दिनको हुन्छ, र तीन सय साठी दिनलाई सातले (“सात पल्ट”) गुणा गर्दा दुई हजार पाँच सय बीस दिन हुन्छ।

सत्तरी वर्ष भूमिको विश्रामसँग पूर्णतया सम्बन्धित छ, र त्यो विश्राम “सात पल्ट” सँग पूर्णतया सम्बन्धित छ। दानियेलले “परमेश्वरको पवित्रस्थानको शुद्धीकरणभन्दा अघि” हुने “तेइस सय वर्ष” सँग “सत्तरी वर्षको बन्धुवाइ” को “सम्बन्ध बुझ्न” खोजिरहेका थिए। त्यसकारण, उनी “chazon” दर्शन र “mareh” दर्शनको सम्बन्ध बुझ्न खोजिरहेका थिए। लैव्यवस्था पच्चीस र छब्बीसमा वर्णित भूमिको विश्रामलाई यर्मियाले उल्लेख गरेको सत्तरी वर्षको बन्धुवाससँग स्वीकार नगरी त्यस सम्बन्धलाई बुझ्नु असम्भव छ। यदि तपाईं “सात पल्ट” ले दुई हजार पाँच सय बीस वर्षको एक भविष्यसूचक अवधि जनाउँछ भन्ने विश्वास गर्नुहुन्न भने, तपाईंले अन्तिम दिनहरूमा दानियेलद्वारा

प्रतिनिधित्व गरिएकाहरूबाट आफूलाई अलग गर्नुहुन्छ। मिलेराइटहरूले “सात पल्ट” लाई समय-सम्बन्धी भविष्यवाणी ठान्थे, तर एड्भेन्टवादले अब त्यसो मान्दैन।

दानिएलले, सबै अगमवक्ताहरूझैँ, संसारको अन्त्यमा परमेश्वरका जनतालाई चित्रित गर्छन्, र सत्तरी वर्ष (“सात समय”) र तेइस सय वर्षबीचको सम्बन्ध बुझ्न चाहने उनको अभिलाषाबारे सिस्टर ह्याइटका टिप्पणीहरूले अन्तिम दिनहरूका परमेश्वरका जनतामा हुनुपर्ने अभिलाषालाई प्रतिनिधित्व गर्दछ। अघिल्ला लेखहरूमा भनिएझैँ, 1843 र 1850 का चार्टहरूमा प्रस्तुत गरिएका यस्ता कुनै सत्यहरू छैनन्, जसलाई सिस्टर ह्याइटका लेखनहरूले प्रत्यक्ष रूपमा (बारम्बार) समर्थन नगरेका हुन्।

मिलरका बहुमूल्य रत्नहरू अन्तिम दिनहरूको मध्यरात्रिको पुकारमा दस गुणा बढी चम्कनेछन्, र यसो हुँदा, ती रत्नहरूले एड्भेन्टवादका कुंवारीहरूका लागि अन्तिम परीक्षाको प्रतिनिधित्व गर्छन्। ती रत्नहरू हबकूकका पट्टिकाहरूमा प्रतिनिधित्व गरिएका आधारभूत सत्यहरू हुन्, र तिनै रत्नहरू त्यो सन्दूकभित्रका हुन्, जुन मिलरको कोठाको बीचमा रहेको एउटा मेजमाथि राखिएका थिए। आधारभूत परीक्षा नै अन्तिम परीक्षा हो, तर त्यसैगरी, भविष्यवाणीको आत्माको अधिकार पनि हो। मिलरको सपनामा रत्नहरूको रूपमा पूर्वछायित गरिएका आधारभूत सत्यहरूलाई अस्वीकार गर्नु भनेको एकैसाथ भविष्यवाणीको आत्मालाई पनि अस्वीकार गर्नु हो।

“शैतानको सर्वथा अन्तिम छल यही हुनेछ कि उसले परमेश्वरको आत्माको साक्षीलाई निष्प्रभावी बनाइदिनेछ। ‘जहाँ दर्शन हुँदैन, त्यहाँ मानिसहरू नष्ट हुन्छन्’ (हितोपदेश 29:18)। शैतानले कौशलपूर्वक, विभिन्न उपायहरूद्वारा र विभिन्न माध्यमहरूबाट, परमेश्वरका शेष जनहरूको सत्य साक्षीमाथिको भरोसालाई डगमगाउने काम गर्नेछ। उसले भ्रममा पार्नका लागि जाली दर्शनहरू ल्याउनेछ, र असत्यलाई सत्यसँग मिसाउनेछ; यसरी मानिसहरू यति विरक्त हुनेछन् कि तिनीहरूले ‘दर्शन’ नामले चिनिने हरेक कुरालाई उन्मादको एक प्रकार ठान्नेछन्; तर इमानदार आत्माहरूले झूटो र सत्यलाई तुलना गरेर तिनका बीचको भेद छुट्याउन सक्षम हुनेछन्।”
Selected Messages, volume 2, 78.

हामी अहिले १७९८ देखि १८४४ सम्मको मिलेराइटहरूको इतिहासमा भएको ज्ञानको वृद्धिलाई सम्बोधन गर्दैछौं, तर हामी यो पनि पहिचान गर्दैछौं कि, मिलेराइटहरू आफ्ना भविष्यवाणीसम्बन्धी अनुप्रयोगहरूमा सही भए तापनि, उनीहरू उठाइएका इतिहासद्वारा सीमित थिए। हामी अहिले अन्त्यका दिनहरूमा छौं, र एड्भेन्टवादको अन्तिम पुस्ता (चौथो) मा छौं। यस अवधिमा, एड्भेन्टवाद परम्परा र रीतिरिवाजहरू (नक्कली गहनाहरू) द्वारा यति धेरै मतसिद्धान्तगत रूपमा प्रभावित पारिएको छ कि यसले अब आधारभूत सत्यहरू के थिए भन्ने कुरा जान्दैन। ती सत्यहरू के हुन् भन्ने नजान्नुले एड्भेन्टवादलाई ती सत्यहरूको महत्त्व बुझ्नबाट रोक्दछ, र ती सत्यहरूको संरक्षण र जगेर्ना गर्न दिइएका बारम्बारका आज्ञाहरूलाई निरर्थक बनाइदिन्छ।

हामी उलाइ नदीको दर्शनसम्बन्धी गाब्रिएलको व्याख्यामा अझ अघि बढ्नुभन्दा पहिले, हामी आधारभूत सत्यहरू तथा भविष्यवाणीको आत्माको अधिकारसँग सम्बन्धित केही सान्दर्भिक बुँदाहरूलाई सम्बोधन गर्नेछौं। आधुनिक धर्मशास्त्रीहरू तर्क गर्छन् कि निम्नलिखित खण्डले बाइबलको सबैभन्दा लामो समयसम्बन्धी भविष्यवाणी तेइस सय वर्षको हो भनी पहिचान गर्दछ।

ख्रीष्टको पहिलो आगमनमा ‘राज्यको सुसमाचार’ प्रचार गर्ने चेलाहरूको अनुभव, उहाँको दोस्रो आगमनको सन्देश घोषणा गर्नेहरूको अनुभवसँग समकक्ष थियो। जसरी चेलाहरू ‘समय पूरा भएको छ, परमेश्वरको राज्य नजिक आएको छ’ भनेर प्रचार गर्दै निस्किए, त्यसरी नै मिलर र उनका सहकर्मीहरूले बाइबलमा देखाइएका सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यसूचक अवधिको समाप्ति हुन लागेको छ, न्यायको समय नजिक आएको छ, र अनन्त राज्यको स्थापना हुन लागिरहेको छ भनी घोषणा गरे। समयसम्बन्धी चेलाहरूको प्रचार दानिएल ९ का सत्तरी हप्तामा आधारित थियो। मिलर र उनका सहकर्मीहरूद्वारा दिइएको सन्देशले दानिएल ८:१४ का २३०० दिनहरूको समाप्तिको घोषणा गर्‍यो, जसको एक भाग सत्तरी हप्ताहरू हुन्। दुवैको प्रचार एउटै महान् भविष्यसूचक अवधिको फरक-फरक अंशको परिपूर्तिमा आधारित थियो।

“पहिला चेलाहरूझैँ, विलियम मिलर र उनका सहकर्मीहरूले पनि आफूहरूले बोकेको सन्देशको महत्त्वलाई पूर्ण रूपमा बुझेका थिएनन्। मण्डलीमा लामो समयदेखि स्थापित त्रुटिहरूले उनीहरूलाई भविष्यवाणीको एउटा महत्त्वपूर्ण बुँदाको सही व्याख्यामा पुग्नबाट रोके। यसकारण, यद्यपि तिनीहरूले परमेश्वरले आफूहरूलाई संसारलाई दिन सुम्पनुभएको सन्देश घोषणा गरे, तथापि त्यसको अर्थसम्बन्धी गलत बुझाइका कारण तिनीहरूले निराशा भोगे।” The Great Controversy, 351.

उक्त अंशमा भनिएको छ कि, “मिलर र उनका सहकर्मीहरूले बाइबलमा प्रकट गरिएको सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यसूचक अवधि समाप्त हुन लागेको थियो भनी घोषणा गरे,” र धर्मशास्त्रीहरू दाबी गर्छन् कि सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यसूचक अवधि तेइस सय वर्ष नै हो। उनीहरू अझ अगाडि दाबी गर्छन् कि उक्त अंशमा सिस्टर ह्याइटले यही नै संकेत गरिरहेकी छिन्, किनकि, उनीहरूको दाबीअनुसार, उनी प्रत्यक्ष रूपमा तेइस सय वर्षको अवधिलाई सम्बोधन गरिरहेकी छिन्। उनीहरू सत्तरी वर्ष र तेइस सय वर्षको अवधिबीचको कुनै सम्बन्धप्रति अन्धा छन्। उनीहरू दानिएलले बुझ्न खोजिरहेको ज्योतिप्रति अन्धा छन्।

एलेन ह्याइट मिलेरवादी थिइन्, र १८४३ को अग्रणी चार्टमा तथा एफ. डी. निकोल्सद्वारा प्रकाशित १८५० को अग्रणी चार्टमा राखिएका सन्देशहरूबारे उनी जानकार थिइन्। निकोल्सद्वारा तयार गरिएको १८५० को चार्ट, ठीक त्यही समयमा निकोल्सको घरमा तयार गरिएको थियो, जब जेम्स र एलेन ह्याइट निकोल्ससँग बसिरहेका थिए। ती दुवै चार्टहरूमा प्रस्तुत गरिएको बाइबलको सबैभन्दा लामो भविष्यसूचक अवधि तेइस सय वर्ष होइन, यो लेवीव्यवस्था २६ का “सात समय” हो।

अघिल्लो उक्तिलाई तेइस सय वर्षहरूलाई सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यसूचक अवधिका रूपमा गरिएको प्रेरित पहिचान हो भनी दाबी गर्नु भनेको सिस्टर ह्याइटका लेखनहरूलाई आपसमा विरोधाभासी बनाउनु हो। यदि उनले यस उक्तिबारे धर्मशास्त्रीहरूले दाबी गरेझैँ विश्वास गरेकी थिइन् भने, “सात समय”-लाई समर्थन गर्ने चार्टहरूलाई उनले अनुमोदन गर्नुको अर्थ के हुन्छ?

“मैले देखें कि 1843 को चार्ट प्रभुको हातद्वारा निर्देशित थियो, र यसलाई परिवर्तन गर्नु हुँदैन; कि अंकहरू उहाँले चाहनुभएअनुसार नै थिए; कि उहाँको हात त्यसमध्ये केही अंकहरूमा रहेको एउटा त्रुटिमाथि थियो र त्यसलाई लुकाइराखेको थियो, ताकि उहाँको हात हटाइएसम्म कसैले पनि त्यसलाई देख्न नसकोस्।” Early Writings, 74.

आफ्ना परम्परा र दन्त्यकथाहरूलाई कायम राख्न चाहनेहरूले यो तर्क गर्न सक्छन् कि 1843 को चार्टमा “सात समय”-सम्बन्धी त्रुटिमाथि प्रभुले आफ्नो हात राख्नुभएको थियो, जबसम्म उहाँले पछि कुनै समयमा आफ्नो हात हटाउनुभएन। त्यस धारणा सम्बन्धी समस्या के हो भने, सिस्टर ह्याइटले प्रभुले अङ्कहरूबाट आफ्नो हात कहिले हटाउनुभयो भन्ने कुरा पहिचान गर्नुभएको छ; उहाँको हात 22 October, 1844 भन्दा अघि, पहिलो निराशापछि तुरुन्तै हटाइएको थियो। त्यस घटनाबारे उहाँको साक्ष्यमा, उहाँले सच्याइएको गल्लीलाई पहिचान गर्नुहुन्छ, र यो स्पष्ट छ कि त्यो गल्ली “सात समय” थिएन।

“ती विश्वासी, निराश भएका व्यक्तिहरू, जसले किन तिनका प्रभु आउनुभएन भन्ने कुरा बुझ्न सकेनन्, अन्धकारमा छोडिएनन्। फेरि तिनीहरूलाई भविष्यसूचक कालखण्डहरूको खोजी गर्न आफ्ना बाइबलहरूतर्फ डोर्‍याइयो। प्रभुको हात ती अंकहरूबाट हटाइयो, र भूल स्पष्ट पारियो। तिनीहरूले देखे कि भविष्यसूचक कालखण्डहरू 1844 सम्म पुग्थे, र यही प्रमाण, जुन तिनीहरूले भविष्यसूचक कालखण्डहरू 1843 मा समाप्त भएका थिए भनी देखाउन प्रस्तुत गरेका थिए, यसैले तिनीहरू 1844 मा समाप्त हुनेछन् भन्ने प्रमाणित गर्‍यो।” Early Writings, 237.

जब प्रभुको हात “आकृतिहरूमाथिबाट हटाइयो, र भूल स्पष्ट पारियो,” तब तिनीहरूले “१८४३ मा भविष्यवाणीका अवधिहरू समाप्त भएका देखाउन आफूहरूले प्रस्तुत गरेको उही प्रमाणले ती १८४४ मा समाप्त हुने सिद्ध गर्‍यो” भन्ने कुरा बुझे। प्रारम्भमा १८४३ मा समाप्त हुने ठानिएका भविष्यवाणीका अवधिहरू १८४३ को चार्टमा प्रस्तुत गरिएका

छन्, र यही त्यो चार्ट हो जुन तीन सय प्रत्येक मिलेराइट प्रचारकले प्रयोग गरे। त्यस चार्टमा प्रस्तुत गरिएका, १८४३ मा समाप्त भएका भविष्यवाणीका अवधिहरू दानियेल अध्याय ८, पद १४ का तेइस सय वर्ष, लेवीय व्यवस्था २६ का पच्चीस सय बीस वर्ष, र दानियेल १२ का तेह्र सय पैंतीस वर्ष थिए। पहिलो निराशापछि प्रभुले आफ्नो हात त्यस भूलबाट हटाउनुभयो, र त्यसपछि मिलेराइटहरूले १८४३ मा भविष्यवाणीका अवधिहरूको समाप्ति देखाउने उही प्रमाणले वास्तवमा ती अवधिहरू १८४४ मा समाप्त भएका सिद्ध गर्‍यो भन्ने कुरा बुझे।

१८५० को चार्ट १८५० मै तयार गरियो, र १८५१ को जनवरीमा बिक्रीका लागि प्रस्तुत गरियो। १८४३ को चार्टको सम्बन्धमा उनले जसरी अभिलेख गरेकी थिइन्, त्यसरी नै एलेन ह्वाइटले यो चार्ट पनि हबकूकको भविष्यवाणीको एक परिपूर्ति थियो भनेर अभिलेख गरिन्। त्यस चार्टले लेवीय व्यवस्था अध्याय २६ का “सात समय” लाई सबैभन्दा दीर्घ भविष्यसूचक अवधिको रूपमा पनि प्रस्तुत गरेको थियो।

“मैले देखें कि भाई Nicholsद्वारा चार्टको प्रकाशनमा परमेश्वर हुनुहुन्थ्यो। मैले देखें कि बाइबलमा यस चार्टसम्बन्धी एक भविष्यवाणी छ, र यदि यो चार्ट परमेश्वरका जनहरूका लागि नियोजित गरिएको हो भने, यदि यो एक जनाका लागि पर्याप्त छ भने अर्कोका लागि पनि त्यस्तै पर्याप्त छ, र यदि कसैलाई अझ ठूलो मापनमा कोरिएको नयाँ चार्ट आवश्यक पर्‍यो भने, सबैलाई त्यसको त्यत्तिकै आवश्यकता छ।” Manuscript Releases, volume 13, 359.

सिस्टर ह्वाइटले मिलेराइटहरूले “बाइबलमा प्रस्तुत गरिएको सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि समाप्त हुन लागिरहेको थियो भनी घोषणा गरे” भन्ने तथ्यप्रतिको उनको सन्दर्भ सही छ, किनकि तिनीहरूले त्यसै गरे। “सबैभन्दा लामो” “भविष्यवाणीसम्बन्धी अवधि” भनेको तेइस सय वर्ष हो भनी दाबी गर्नु भनेको सिस्टर ह्वाइटको साक्षीलाई त्यसकै विरुद्ध, र ऐतिहासिक अभिलेखको विरुद्ध उभ्याउनु हो। त्यो कपोलकल्पित कथामा विश्वास गर्नु भनेको झूटमा विश्वास गर्नु हो, र अन्तिम दिनहरूमा झूटमा विश्वास गर्न रोज्नेहरू त्यसो यसकारण गर्छन् कि तिनीहरूले सत्यलाई प्रेम गर्दैनन्।

येशूले क्रूसको यातना सहन गर्नका लागि आफूलाई कुनै प्रकारको दैवी अनेस्थेसियाद्वारा चमत्कारिक रूपमा असंवेदनशील बनाउनुभएन। येशूले दैवी पीडा सहित दुःख भोग्नुभयो, जुन उहाँको कुनै पनि सृष्टिले सहन गर्न सक्ने सीमाभन्दा धेरै पर थियो। तैपनि, मानवजाति उहाँकै प्रतिरूपमा सृष्टि गरिएको हो, र प्रेरित वचनले मानवजातिले उहाँले जसरी विजय प्राप्त गर्नुभयो त्यसरी नै विजय प्राप्त गर्नुपर्छ भनी पहिचान गराउँछ। ख्रीष्टलाई क्रूसको यातना सहन सक्षम बनाउने कुरा उहाँमा विद्यमान रहेको एक गुण थियो, जुन गुण मानवजातिमा पनि विद्यमान छ।

हाम्रा विश्वासका कर्ता र सिद्ध पार्ने येशूतर्फ हेरौं; उहाँले आफ्नो सामु राखिएको आनन्दका निम्ति लज्जालाई तुच्छ ठान्दै क्रूस सहनुभयो, र परमेश्वरको सिंहासनको दाहिने हातपट्टि बस्नुभएको छ। हिब्रू 12:1.

येशूले क्रूसका दुःखहरू सहन गर्नुभयो, किनकि उहाँका सामु एउटा लक्ष्य राखिएको थियो, र हामी उहाँकै स्वरूपमा सृष्टि गरिएका हौं; त्यसैले हामी पनि लक्ष्यद्वारा प्रेरित हुने प्राणीहरू हौं। यो हाम्रो रचनाकै एक अंश हो। यदि हामीलाई एड्भेन्टवादका आधारहरू बुझ्नु महत्त्वहीन छ भन्ने विश्वास दिलाइएको छ भने, त्यही कुरो गर्न हामीसँग कुनै प्रेरणा रहनेछैन। त्यस लौदिकीया अवस्थालाई जित्नका लागि पवित्र आत्माद्वारा जागृत गरिन सक्ने एकमात्र दैवी प्रेरणा सत्यप्रतिको प्रेम हो। सत्यप्रतिको प्रेमलाई हाम्रो खुजली लागेका कानहरूलाई शान्त पार्न रचिएका सजिला रीतिरिवाज र परम्पराहरूको उपलब्धताद्वारा जाँचिनेछ। यदि हाम्रो लौदिकीया आराममा हामीसँग सत्यलाई आफैंका लागि बुझ्ने कुनै चाहना छैन भने, हामी नाश हुनेछौं। आज एड्भेन्टवाद यही अवस्थामै उभिएको छ।

दानियेल अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका ती जनहरूको एउटा उदाहरण हुन्, जो भविष्यवाणीको वचनद्वारा सत्तरी वर्षको बन्दीवास र तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीबीचको सम्बन्ध बुझ्न खोजिरहेका छन्। तेइस सय वर्षको भविष्यवाणीलाई सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यवाणीगत अवधि भनेर पहिचान गर्नु भनेको एड्भेन्टवादका आधारभूत सत्यहरूलाई अस्वीकार गर्नु हो, र साथसाथै भविष्यवाणीको आत्माको अधिकारलाई पनि अस्वीकार गर्नु

हो। मिलराइटहरूले सबैभन्दा लामो र अन्तिम भविष्यवाणीगत अवधि प्रस्तुत गर्दा त्यो तेइस सय वर्ष नै थियो भन्ने दाबी गर्नु भनेको ऐतिहासिक अभिलेखलाई अस्वीकार गर्नु हो।

“हामीसँग भविष्यका लागि डराउनुपर्ने केही छैन, बाहेक यसका कि हामीले प्रभुले हामीलाई कसरी डोर्‍याउनुभएको छ र हाम्रो विगतको इतिहासमा उहाँको शिक्षा कस्तो रहेको छ भन्ने कुरा बिर्सिँदैनौं भने।” Life Sketches, 196.

गब्रिएल दानिएललाई “mareh” र “chazon” दुवै दर्शनहरूको समझ दिन आए, र उहाँले दानिएललाई ती दुई दर्शनलाई मानसिक रूपमा पृथक्गर्न निर्देशन दिनुभयो, यद्यपि तिनमा स्पष्ट रूपमा एउटा भविष्यवाणीसम्बन्धी सम्बन्ध थियो। त्यस दर्शनमा बाइबलीय भविष्यवाणीका राज्यहरू अध्याय सात र आठमा समावेश थिए, जो अध्याय दुईमा रहेका तिनै राज्यहरूको पुनरावृत्ति र विस्तारण थिए। त्यस जानकारीमा स्वर्गीय संवाद पनि समावेश थियो, जसले एउटा दर्शनलाई परमेश्वरको पवित्रस्थान र उहाँका जनताको कुल्चाइएका अवस्थाको रूपमा प्रतिनिधित्व गर्थ्यो, र अर्को दर्शनलाई जनहरू र पवित्रस्थानको पुनर्स्थापनाको कार्यको रूपमा।

जब गब्रिएलले त्यस व्याख्यालाई प्रस्तुत गरे, जुन अन्ततः मिलेराइटहरूले घोषणा गरेको सन्देशको केन्द्रीय सार बन्यो, त्यहाँ ती दुई दर्शनहरूबीच विद्यमान एउटा सम्बन्ध थियो, जसलाई व्याख्याको मानसिक पृथकीकरण गर्ने आज्ञा पूरा गर्नेहरूले ध्यान दिनुपर्छ। भिन्नताहरूमध्ये एउटा त्यस्ता दुई शब्दद्वारा संकेत गरिएको छ, जुन दुवैलाई “निर्धारित” भनेर अनुवाद गरिएको छ।

तिम्रो प्रजा र तिम्रो पवित्र नगरमाथि सत्तरी हप्ता ठहराइएका छन्—अपराधको अन्त गर्न, पापहरूको समाप्ति गर्न, अधर्मको प्रायश्चित्त गर्न, अनन्त धार्मिकता ल्याउन, दर्शन र भविष्यवाणीलाई मोहोर लगाउन, र परमपवित्रलाई अभिषेक गर्न। यसकारण जान र बुझ, कि यरूशलेमलाई पुनःस्थापित गर्ने र निर्माण गर्ने आज्ञा निस्केको समयदेखि अभिषिक्त राजकुमारसम्म सात हप्ता र बासठ्ठी हप्ता हुनेछन्; सडक फेरि बनाइनेछ, र पर्खाल पनि, यद्यपि सङ्कटपूर्ण समयहरूमा। अनि बासठ्ठी हप्तापछि अभिषिक्त काटिनेछ, तर आफ्नै निम्ति होइन; र आउने राजकुमारका मानिसहरूले नगर र पवित्रस्थान नाश गर्नेछन्; त्यसको अन्त बाढीजस्तै हुनेछ, र युद्धको अन्त्यसम्म उजाडपनहरू ठहराइएका छन्। अनि उसले एक हप्ताको लागि धेरैसँग वाचा दृढ पार्नेछ; र हप्ताको बीचमा उसले बलिदान र अन्नबलि बन्द गराउनेछ, र घृणित कुराहरूको फैलावटको कारण उसले त्यसलाई उजाड पार्नेछ—समाप्तिसम्म, र जे ठहराइएको छ त्यो उजाड पारिएकामाथि खन्याइनेछ। दानिएल ९:२४–२७।

सत्तरी हप्ताहरू (चार सय नब्बे वर्ष) प्रजा र पवित्र सहरमाथि निर्धारित गरिएका छन्। “निर्धारित” भनी अनुवाद गरिएको शब्दको अर्थ “काटिएको” हो, र उक्त शब्दले यहूदीहरू र यरूशलेमका लागि एक अवधि वा परीक्षाकाललाई जनाउँछ। यसले यरूशलेमको विनाश र सत्तरी वर्षको बन्धुआइ ल्याउने विद्रोहको अवधिलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्‍यो। त्यसपछि ती चार सय नब्बे वर्ष “निर्धारित” गरिए, तेस्रो आज्ञादेखि प्रारम्भ हुँदै। विद्रोहका पहिलो चार सय नब्बे वर्षले नबूकदनेसरका तीन आक्रमणहरू, यरूशलेमको अन्तिम विनाश, र वास्तविक बाबेलमा वास्तविक इसाएलको सत्तरी वर्षको तितरबितर र बन्धुआइ ल्यायो।

पहिलो आदेशले बन्दीवासको अन्त्य र यरूशलेमको पुनर्निर्माणको कार्यको आरम्भलाई चिन्हित गर्‍यो। तेस्रो आदेशले तेईस सय वर्षको आरम्भलाई चिन्हित गर्‍यो। पहिलो स्वर्गदूतको आगमनले बाह्र सय साठी वर्षसम्म आत्मिक बेबिलोनमा रहेको आत्मिक इसाएलको बन्दीवासको अन्त्यलाई चिन्हित गर्‍यो, र यसले छयालीस वर्षको एक अवधिको आरम्भलाई पनि चिन्हित गर्‍यो, जसमा ख्रीष्टले मिलेराइटहरूलाई बन्दीवासबाट बाहिर ल्याई एउटा आत्मिक मन्दिर खडा गर्न प्रयोग गर्नुभयो।

छब्बीस र सत्ताइस पदमा दुई पटक “निर्धारित” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द “charats” हो, र यसको अर्थ “घाउ पार्नु” तथा “आदेश” हो। भविष्यवाणीअनुसार पहिलो क्रोधको अन्त्यमा पापतन्त्रले एक घातक “घाउ” पाउने “आदेश” गरिएको थियो। दानिएलले अध्याय एघार, पद छत्तीसमा यही शब्द प्रयोग गरेका छन्।

राजाले आफ्नै इच्छाअनुसार गर्नेछ; र उसले आफूलाई उच्च पार्नेछ, र आफूलाई प्रत्येक देवताभन्दा महान् ठहराउनेछ, र देवताहरूका परमेश्वरको विरुद्धमा अचम्मका कुराहरू बोल्नेछ, र क्रोध पूरा नभएसम्म उन्नति गर्नेछ; किनकि जो ठहराइएको छ, त्यो पूरा हुनेछ। दानिएल ११:३६।

छत्तीसौँ पदमा “राजा” भन्नाले पोपसत्ता हो। पोपसत्ताले सन् १७९८ सम्म समृद्धि पाउने थियो, जब त्यसले आफ्नो प्राणघातक घाउ प्राप्त गर्‍यो। त्यसपछि पहिलो “क्रोध” “पूरा” हुनु थियो, किनकि त्यो “क्रोध” “निश्चित” (आज्ञापित) गरिएको थियो कि त्यो “गरिनुपर्छ।” इसाएलको उत्तरी राज्यविरुद्धको पहिलो क्रोधको अन्त्यमा—जो ईसा पूर्व ७२३ मा आरम्भ भई सन् १७९८ मा समाप्त भयो—पोपसत्ताले एक “प्राणघातक घाउ” प्राप्त गर्‍यो। “निश्चित” भन्ने शब्दको अर्थ “घाउ” हो।

मैले उसको शिरहरूमध्ये एउटालाई मानौँ मृत्यु लाग्ने गरी घाइते भएको देखें; र उसको प्राणघातक घाउ निको पारियो: अनि सारा संसार त्यस पशुको पछि लागेर अचम्मित भयो। प्रकाश १३:३।

मिलेराइटहरूको भविष्यवाणीसम्बन्धी ढाँचा पगानवादपछि पापीयवाद आउने दुई उजाड पार्ने शक्तिहरूमाथि आधारित थियो। उनीहरूले बुझ्थे कि ती दुई शक्तिहरूले दानियेल अध्याय ८, पद १३ को “chazon” दर्शनमा चित्रित गरिएअनुसार पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चिने थिए।

तब मैले एक जना पवित्रजन बोल्दै गरेको सुनें, र अर्को पवित्रजनले त्यस बोल्ने निश्चित पवित्रजनलाई भने, “नित्य बलिदान, उजाड पार्ने अपराध, पवित्रस्थान र सेनालाई दुवै खुट्टाले कुल्चिने दिइने विषयको यो दर्शन कहिलेसम्म रहनेछ?” दानियेल ८:१३।

पोपसत्ताको उजाड पार्ने शक्ति बाह्र सय साठी वर्षसम्म पवित्रस्थान र सेनालाई कुल्चेर दबाउने थियो।

तर मन्दिरबाहिरको आँगनचाहिँ छोडिदे, त्यसलाई नाप्न नपर्छ; किनकि त्यो अन्यजातिहरूलाई दिइएको छ; र तिनीहरूले पवित्र नगरलाई बयालीस महिनासम्म कुल्चिनेछन्। अनि म मेरा दुई साक्षीहरूलाई अधिकार दिनेछु, र तिनीहरूले भाङ्ग्राको वस्त्र लगाई एक हजार दुई सय साठी दिनसम्म अगमवाणी गर्नेछन्। प्रकाश ११:२, ३।

१७९८ मा पहिलो आक्रोशको अन्त्यमा, भविष्यवाणीले पोपसत्तालाई “घाइते” पार्ने निर्धारण गरिसकेको थियो। दानियेल नौमा, त्यो निर्धारण अन्तिम दुई पदहरूमा प्रस्तुत गरिएको छ, र ती पदहरूमा दुई पटक “निर्धारित” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द “chazon” दर्शनसँग सम्बन्धित छ, जबकि चौबीसौँ पदमा “निर्धारित” भनेर अनुवाद गरिएको शब्द भिन्न हिब्रू शब्द हो र “mareh” दर्शनसँग सम्बन्धित छ। अन्तिम दिनहरूका परमेश्वरका जनहरूको प्रतिनिधित्व गर्ने दानियेलले, गब्रिएलले आफूलाई मानसिक रूपमा अलग गर्न भनेका ती दुई दर्शनहरूबीचको सम्बन्ध बुझ्न खोजिरहेका थिए।

हामी यो विषयलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“परमेश्वरले हामीलाई कुनै नयाँ सन्देश दिनु भएको छैन। हामीले त्यही सन्देश घोषणा गर्नुपर्छ, जसले १८४३ र १८४४ मा हामीलाई अन्य मण्डलीहरूबाट बाहिर ल्यायो।” Review and Herald, January 19, 1905.